

Kaj sem slišal na sv. večer.

am, otroci predragi, izvestno ni nobene sile o Božiči. Mati vam spekó okusnih povitíc natresenih z orehovimi jedrci in vsakovrstnimi slaščicami. Se vé, da v časih vas tudi zebe, a tega ste po največ samí krivi, posebno tedaj, kadar se po ledu in snegu drsate. O kako brezskrbno živite! Nič vam ne teži vaših nedolžnih srčic. Bodite vedno nedolžni, in zmirom se bodele veselili lepih božičnih praznikov. V vašem veselji pa vas hočem spómneti drobnih ptičic, katere vsi tako radi imate. Drobne ptice, katere nam tako milo, tako sladko in veselo žvrgolé, posebno o poletnem časi nimajo tako veselih praznikov, kakor jih imate vi.

Debela, snežena obleka jim je pokrila vsakeršno hrano. Nikjer ni dobiti niti najmanjšega črvička, a tudi nobenega zrnica ne, da bi si ž njim utolazili lačni želodček.

Poslušajte, kaj sem slišal na sv. večer.

Tam sredi vasí, v košatej lipi so se zbrali krilati pevci. Pripovedujejo si dogodke pretečenega dne. Nekateri žalostno čivkajo ter stisneno čepé na šibkej vejici. Drugi, posebno bolj drzni vrabci, pa se celó prepirajo za gorkejšo posteljico.

Sredi med njimi pa sedi lepa sinica, ki je vže več let prezimovala v gostoljubnej lipi. Videti je, da jo vsi ptiči ljubijo. Sinica pripoveduje, kaj je vže vse prebila o mrzlem zimskem času. Njeno pripovedovanje pa ustavi rudeča taščica ter jo vpraša, kaj so danes ljudje tako veseli, in zakaj zvonovi tako pozno a vender tako veličastno zvoné.

A sinica začne tako-le pripovedovati:

„Ljudje se danes veselé rojstva Sina Božjega. Na necojšnji večer je prišel sam Bog na svet. Spolniti je hotel spravo med človekom in seboj. Vedeti morate, da človeka loči od Boga velik prepad — nepokorščina. Ali zmirom ni bilo takó. Ko je dobri Bog svet ustvarjal in vse, kar je na njem, postavil je človeka v raj, a ž njim je tudi nam pticam in vsem živalim dal uživati rajsko veselje. To so bili časi veselja in radosti za vso zemljo. Hudobni duh, ki želi zló, ne samó človeku, nego vsem stvarém božjim, hudobni duh pravim, preslepil je človeka, da ni slušal svojega Stvarnika ter mu postal nepokoren. Stvarnik zavzet tolike hudobije, odvzame človeku — raj. Da bi pa raj ne ostal na veke zaprt, usmilil se je Bog človeka, ter prišel na svet v podobi ubožnega deteta. V spomin na óni večer se veselé danes ne le ljudje, nego vse stvari božje.“ Takó je pripovedovala sinica, dokler niso vsi ptički pospali drug za drugim.

Kmalu pa jih prebudí iz sladkega spanja pokanje topcev. Vsi preplašeni vzdignejo trudne glavice. In utolazijo se, kadar začujejo iz prekrasno razsvitljene cerkve veličastni glas orgelj in jim milo petje zadoní na uhó.

Zdajci se zasvetlí. Čaróbná svitloba se razliva od vzhoda do zahoda. Lepi beli angeleci stopajo na zemljo. Vesela, oj prevesela pesen, pesen polna nebeške miline se razlega po nebeških višavah: „Čast in slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji!“ Zavzeti nebeškega veselja tudi ptički na lipi zapójo pesen zahvalnico svojemu stvarniku, dokler ne stisnejo svojih drobnih glavíc zopet med peroti. Sanjajo o samih lepih angelecih. Svet dan je. Ptički

se prebudó. „I nu, kaj je tebi bratec, da se tako klaverno držiš?“ vpraša ščinkovec svojega soseda. „Ali ne greš danes na Marinov dvor drobtinice zobat. Pridna Rezika nam jih je vse polno natresla.“ „O pusti me dragi bratec; z menoj je proč. Vže dva dni nisem dobil niti najmanjše trohice v kljun. Včeraj pa sem šel pogledat k Zavrhniku na pód. I nu, saj pravim, ljudje pač ne vedó, kaj je hudega na svetu.“ Blažek, saj ga dobro poznaš, nastavil nam je žimnice. Mnogo nas je polovil, in tudi jaz sem se vjel v zadrge; a ker sem se zeló premetaval, potrgal sem ostre žimnate niti — in tako mu sem ušel. Ali poglej me bratec, kako sem razmesarjen! Nikamor ne morem. Glad, mraz in bolečine me bódó spravile v hladno jamico.“ To izgovorivši umolkne. — „Nè, nè, umreti pa vže ne smeš na tako vesel dan, kakeršen je danes! Ako si sam ne moreš iti iskat hrane, pa ti je jaz prinesem.“ Komaj to izreče, vže jo reže po zraku kakor blisk.

Za nekoliko trenutkov prinese ubogemu ptičku veliko orehovo jedree. Rozika je namreč danes prosila mater, naj bi smela dati ptičkom za Božič kaj boljšega, da bi se tudi ptički veselili tega veselega dne. Mati jej dovolijo, ker jim je včeraj pridno pomagala pospravljati.

Ko bolni ptiček povžije jedree, ter ga tudi bratec in tovariši vzemó pod svoja krila, da se nekoliko ogreje, kmalu ozdravi. Pridno Roziko pa ima zeló rad.

Vsako jutro prileti na njeno okno in jej drobí veselo pesenco. Rozika ga tiho in mirno posluša, da bi ljubega ptička ne splašila.

Otroci moji ljubi! znam, znam, da imate ptičke radi, a tudi to znam, da jim po zimi pridno potresate drobtinice. Zatorej vas prosim, da bi jih tudi o Božiči ne pozabili. Vratarjevega Tineta pa sem videl, ko jim je velik kos povitice podrobil. Prav je storil, da je le tudi mater vprašal. Kako ga pa tudi ljubi ptički radi imajo! Kadar koli ga vidijo na dvorišči, takój prileté k njemu ter ga pozdravljajo: „Živ, živ, živ!“

M. Bregant.

— x —

Listje in cvetje.

Drobtine.

Nemila smrt nam je pokosila v pretečenem letu tri plemenite gospe duhovne pastirje, prijatelje in dobrotnike naše slovenske mladine ter ob enem tudi zveste naročnike našega lista skozi celih 15 let. Dolžnost nam je, da jim

tudi „Vrtec“ hvaležen spomin ohrani v svojih listih.

V 3. dan meseca septembra je umrl prečast. gosp. **Janez Klofutar**, župnik v Dolih, kateri nam je skozi celih 15 let

čestital k izdavanju našega lista in nas podpiral z naročnino.

V 4. dan meseca decembra je umrl prečast. gospod **Edvard Polak**, dekan v Leskovci pri Krškem, častni kanonik, vitez Fran Jcsipovega reda itd., kateri je bil tudi velik prijatelj našemu listu ter nas je vsako leto, pošiljajoč nam naročnino, spodbujal k vztrajnosti pri našem težavnem delu.

Koncem pretečenega leta pa nam je pobrala nemila smrt preč. gospoda **Mih. Šosa**, župnika v pokoji na Studencu na Dolenjskem, kateri se je zeló zanimal za naš „Vrtec“ ter je bil vsako leto jeden prvih naših naročnikov.

